

- b) artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, doordat het verzoeksters grondrecht van vrijheid van ondernemerschap onterecht beperkt;
- c) het evenredigheidsbeginsel, doordat het geen rekening houdt met de dubbel telling van bepaalde passiva van verzoekster en daardoor tot een kennelijk ongerechtvaardigde onnodige en onevenredige beperking leidt.
2. Tweede middel: schending van artikel 103, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2014/59 en artikel 70 van verordening nr. 806/2014, uitgelegd in het licht van artikel 16 van het Handvest en het evenredigheidsbeginsel.
- Verzoekster stelt in dit verband dat uit de ter rechtvaardiging van de niet-toepasselijkheid van artikel 5, lid 1, van gedelegeerde verordening 2015/63 aangevoerde gronden duidelijk blijkt dat het noodzakelijk is verzoeksters risicoprofiel aan te passen aan de bijzondere werking van het door haar geleide samenwerkingsnetwerk, zoals vereist door de bovengenoemde artikelen. Derhalve moet het bestreden besluit — waarvan de inhoud overeenkomt met een strikte en letterlijke toepassing van een bepaling die geen rekening houdt met dat risicoprofiel van verzoekster — worden geacht in strijd te zijn met artikel 103, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2014/59 en in het bijzonder met verordening nr. 806/2014, die in artikel 70, betreffende vooraf te betalen bijdragen, naar richtlijn 2014/59 en de uitvoeringsbepalingen daarvan verwijst.
3. Derde middel: schending van de rechtspraak van het Hof op grond waarvan een besluit retroactieve werking kan hebben.
- Verzoekster stelt in dit verband dat het bestreden besluit in strijd is met die rechtspraak omdat:
- a) de door de GAR aangevoerde doelen ter onderbouwing van de retroactieve werking van het bestreden besluit geen doelstellingen van algemeen belang zijn die een afwijking van het algemene beginsel van de niet-terugwerkende kracht van de handelingen van de Unie kunnen rechtvaardigen;
- b) terugwerkende kracht hoe dan ook niet essentieel of noodzakelijk is om deze doelstellingen te bereiken, indien er voor de partijen minder belastende alternatieven zijn om ervoor te zorgen dat zij worden bereikt, en
- c) verzoeksters gewettigd vertrouwen is geschonden, aangezien de handelwijze van de GAR in strijd is met de beoogde gevolgen van het arrest van het Gerecht in zaak T-323/16.
4. Vierde middel: niet-contractuele aansprakelijkheid van de GAR overeenkomstig de artikelen 268 en 340 VWEU en artikel 87, lid 3, van verordening nr. 806/2014 wegens ongerechtvaardigde verrijking.
- Verzoekster stelt in dit verband dat de GAR haar moet vergoeden uit hoofde van niet-contractuele aansprakelijkheid voor ongerechtvaardigde verrijking in de vorm van rente die is opgebouwd tussen het tijdstip van betaling van de vooraf te betalen bijdrage voor 2016 — een betaling die niet wordt ondersteund door een besluit van de GAR na de nietigverklaring van het besluit van 2016 in zaak T-323/16 — en het tijdstip van de definitieve betaling of, subsidiair, de datum van het bestreden besluit.

**Beschikking van het Gerecht van 25 juni 2020 — Einkaufsbüro Deutscher Eisenhändler/EUIPO —
Tigges (TOOLINEO)**

(Zaak T-877/19) ⁽¹⁾

(2020/C 313/49)

Procestaal: Duits

De president van de Negende kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 61 van 24.2.2020.